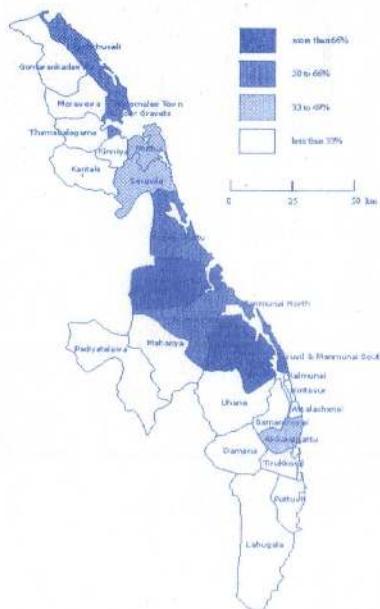

அரசியல் சிந்தனை நால் வரிசை

21

**கிழக்கு! தமிழ்ந் தேசிய அரசியலிலிருந்து
விலகிச்செல்கிறதா?**

சி. அ. போதிவின்கம்

வெளியீடு
சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம்

விலை -30.00

முன்னுரை

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம் மாதம் தோறும் வவனியிடும் அரசியல் சிந்தனை நூல் வரிசையில் 21வது நூலாக சி.அ. யோதிலிங்கம் எழுதிய “கிழக்கு! தமிழ் அரசியலிருந்து விலகிச் செல்கிறதா?” என்ற இச்சிறு நூல் வவனிவருகின்றது. கபந்த பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள் இது பற்றி விவாதத்தை தொடக்கி வைத்துள்ளது. இவ் விவாதம் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடைவதற்கும் தமிழ்த் தேசிய அரசியலை மீளஞ்சியாக்கம் செய்வதற்கும் இச்சிறு நூல் பெரிதும் உதவும் என நம்புகின்றோம்.

“ வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு இல்லையேல் தமிழர் தாயகம் இல்லை. தமிழர் தாயகம் இல்லையேல் தமிழ்த் தேசியம் இல்லை. தமிழ்த் தேசியம் இல்லையேல் தமிழர் அரசியலுக்கு அர்த்தம் ஏதும் இல்லை” இதுதான் யதார்த்தம். தமிழர்களை ஒரு சிறைந்த இனக் குழுவாக மாற்றுவதற்கு பெருந்தேசிய வாதம் நீண்ட காலமாகவே திட்ட மிட்டிருந்தது. அந்த திட்டமிடல் குறிப்பான கட்டத்திற்கு வந்துள்ளதா? என சந்தேகங்கள் எழுத் தொடங்கியுள்ளன.

தமிழ்த் தேசிய அரசியல் மரபு ரீதியாகவே மூன்று விடயங்களில் தோல்வி கண்டிருக்கின்றது. ஒன்று மக்கள் பங்கேற்பு அரசியல் , இரண்டாவது ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியெழுப்புதல் , மூன்றாவது கிழக்கைக் கையாளுதல். இந்த மூன்று தோல்விகளின் விளைவுகளே இன்று பூதாகாரமாக மேலெழுந்துள்ளன. தமிழ்த் தேசிய சக்திகள் இதில் அக்கறையைக் குவித்து நிலைமைகளைச் சீர்செய்யாவிட்டால் தமிழ் மக்களைக் கடவுளாலும் காப்பாற்ற முடியாத நிலை ஏற்படும்.

கிழக்கைப் பொறுத்த வரை தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தேசிய அளவில் சந்திக்கின்ற பிரச்சினைகளுக்கும் , கிழக்கு மாகாணம் குறிப்பாக சந்திக்கின்ற பிரச்சினைகளுக்குமிடையே சமநிலை காணப்படாதது தான் கிழக்கின் நெருக்கடிக்கு முக்கிய காரணம். தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தேசிய அளவில் தமிழ் - முஸ்லீம் ஐக்கியத்தை வேண்டி நிற்கின்றது. ஆனால் கிழக்கின் குறிப்பான நிலை தமிழ் - முஸ்லீம் மக்களிடையே கடும் முரண்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளது. எனவே

சமநிலைப்புள்ளி தமிழ் - மூஸ்லீம் முரண்பாட்டை தீர்ப்பதற்கான மூலோபாயங்களும் தந்தியோபாயங்களுமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் மரபு ரீதியாகவே இதில் போதிய கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை.

இதை விட வடக்கின் அதிகாரம் கிழக்கில் திணிக்கப்படுவதாக கிழக்கின் மூன்னேறிய பிரிவினர் கருதுகின்றனர். தமிழ்த் தேசிய அரசியல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து இந்த கருத்து நிலவுகின்ற போதும் இன்று பேரமுக்கிய கண்டுள்ளது. இந்த இரண்டு விடயங்களும் கிழக்கு தமிழ் அரசியலில் இடைவெளிகளை உருவாக்கியுள்ளன. அந்த இடைவெளிகளுக்குள்ளால் தமிழ்த் தேசிய எதிர்ப்புச் சக்திகள் நுழையும் நிலையே இன்று காணப்படுகின்றது. பெருந்தேசிய வாதம் முதலில் மூஸ்லீம் களை தமிழர்களிடமிருந்து பிரிக்க முயன்றது. ரணில் விக்கிரமசிங்க இது தொடர்பாக ஒப்புதல் வாக்கு மூலத்தையே அளித்துள்ளார். இன்று கிழக்குத் தமிழர்களை தமிழ்த் தேசிய அரசியலிருந்து பிரிக்க முனைகின்றது.

இதற்கப்பால் சிங்கள ஆக்கிரமிப்பு, வல்லரசுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்கள் என்பனவும் கிழக்கு அரசியலில் பலத்த பாதிப்பைச் செலுத்துகின்றன.

எனவே இன்று கிழக்கு தமிழ் அரசியல் பற்றிய ஒட்டு மொத்த உரையாடல் அவசியமாகின்றது. இது காய்தல், உவத்தல், அற்ற மனந்திறந்த உரையாடலாக இருக்க வேண்டும். அந்த உரையாடல் பலத்த வெளிச்சங்களை தமிழ்த் தேசிய அரசியலுக்கு தருவதாக அமையும். இச்சிறுநூல் அந்த உரையாடலுக்கான தொடக்கப்புள்ளியாக அமையும் என்றாம்.

வாசகர்கள் எமது ஏனைய நூல்களுக்கு தந்த ஆதரவு போல இகற்கும் தருமாறுதாழ்மையாக வேண்டுகின்றோம்.

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு கழைம்

28, செம்மனி வீதி நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ் அரசியலில் இன்று பிரதான விவகாரமாக கிழக்கு மாறியிருக்கின்றது. கிழக்கு மெல்ல மெல்ல தமிழ்த் தேசிய அரசியலிருந்து விலகிச் செல்லும் போக்கை பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள் காட்டியுள்ளன. கிழக்கு என வருகின்றபோது மட்டக்களப்பு மாவட்டமே முக்கியமானது. அதுவே பலமான நிலையில் இருக்கின்ற முக்கிய மாவட்டமாகவும் கிழக்கிற்கு தலைமை கொடுக்கும் மாவட்டமாகவும் உள்ளது. நிர்வாக ரீதியாக கிழக்கு மாகாணத்தின் தலைப்பட்டினமாகவும் இதுவே உள்ளது. இதனால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களே கிழக்கு தமிழ் அரசியலின் போக்கை நிர்ணயிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

இந்தத் தேர்தலில் தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் இருந்து விலகி நிற்கும் பிள்ளையானின் தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் கட்சி அதிகளவிலான வாக்குகளைப் பெற்றுள்ளது. விருப்பு வாக்குகளைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட பிள்ளையானே முதல் நிலையில் நிற்கின்றார். அம்பாறை மாவட்டத்திலும் தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் இருந்து விலகி நிற்கின்ற கருணா அம்மானே அதிகஷ்டம் வாக்குகளைப் பெற்றிருக்கின்றார். வாக்குகள் பிரிந்தத்தினால் அம்பாறை மாவட்ட தமிழ்ப் பிரதிநிதித்துவமும் கிழக்கப்பட்டது. தமிழ்த் தேசிய அரசியலின் தேசிய ரீதியான தேவைகளுக்கும் கிழக்கு சந்திக்கின்ற குறிப்பான தேவை களுக்கும் இடையே சமநிலையைக் காண்பதற்கு தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தவறியமையே இந்தப் புதிய போக்கிற்கு காரணமாகும்.

தமிழ் இன அரசியலை தந்தை செல்வா 1949 ம் ஆண்டு தமிழரசுக் கட்சியின் உருவாக்கத்துடன் தமிழ்த் தேசிய அரசியலாக மாற்றியதைத் தொடர்தே வடக்கு-கிழக்கு இணைந்த

தாயக அரசியல் என்பது மேல் நிலைக்கு வந்தது. அதன் பின்னர் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு இல்லாவிட்டால் தமிழர் தாயகம் இல்லை. தமிழர் தாயகம் இல்லாவிட்டால் தமிழ்த் தேசியம் இல்லை. தமிழ்த் தேசியம் இல்லாவிட்டால் தமிழ் அரசியலுக்கு அர்த்தம் இல்லை என்ற நிலை உருவாகியது. தமிழ் மக்களின் கூட்டுருப்பையும், கூட்டுரிமை யையும், கூட்டடையாளத்தையும் பேணுவதற்கு தாயக ஒருமைப்பாடு அவசியமாக இருந்தது.

தந்தை செல்வா தமிழரசுக் கட்சியினாடாக தாயகக் கோட்பாட்டை உருவாக்கிய போது கிழக்கில் அக ரீதியாகவும் புற ரீதியாகவும் வலுவான நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டிருந்தன. அக ரீதியாக தமிழ் மூஸ்லீம் முரண்பாட்டிற்கும், பிரதேச ரீதியான முரண்பாட்டிற்கும் புற ரீதியாக பெரும் தேசியவாதத்தின் ஆக்கிரமிப்புக்கும் குறிப்பாக நிலப்பறிப்புக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தந்தை செல்வா இவற்றை தீர்க்கும் முகமாகவே கட்சியின் மூலோபாயத்தை வடிவமைத்தார். அவ்வாறு வடிவமைக்கும் போது தாராண்மை ஜனநாயகத்தின் வலுவான பண்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க அவர் தவறவில்லை.

தமிழ் - மூஸ்லீம் முரண்பாட்டைத் தீர்க்கும் முகமாக “தமிழ் பேசும் மக்கள்” என்ற கோட்பாட்டை தந்தை செல்வா முன்வைத்தார். அந்தக் கோட்பாட்டை மிகவும் நெகிழ்ச்சியான வகையில் முன்வைத்தார். தமிழரசுக் கட்சியின் அங்குராப்பணக் கூட்டம் 1949ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 18ம் திகதி கொழும்பிலுள்ள அரசாங்க சேவைச் சங்க மண்டபத்தில் இடம்பெற்றபோது அதில் தந்தை செல்வா தனது தலைமை யுறையின் போது பின்வருமாறு கூறினார்.

“கிழக்கு மாகாணம் முழுவதையும் தமிழரசின் பகுதியாக்க வேண்டுமென்றால் தமிழ் பேசும் அவ்விரு சாகியத்தாரும் ஒன்று சேரவேண்டும் ஆனால் எங்களுடைய இயக்கம் முஸ்லீம்கள் வசிக்கும் பகுதிகள் தமிழ்ப் பிரதேசத்துடன் இணைந்திருக்க வேண்டுமா? அல்லது சிங்களம் பேசும் பிரதேசத்துடன் இணைந்திருக்க வேண்டுமா? என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு முஸ்லீம்களுக்கே பூரண சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலேயே செயல்பட்டு வருகின்றது. அவர்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்பதை அவர்களே தீர்மானிக்க வேண்டும்.

கோட்பாட்டு அடிப்படையில் மட்டுமல்ல நடைமுறையிலும் தந்தை செல்வா நெகிழிச்சியையே காட்டினார். முஸ்லீம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள இரண் டு தேர் தல் தொகுதிகளான கல் முனையிலும், பொத்துவிலிலும் முஸ்லீம் களையே வேட்பாளர் களாக நிறுத்தினார். அங்கு வாழும் தமிழ் மக்களை முஸ்லீம் வேட்பாளர்களுக்கு பின்னால் அணி திரளச் செய்தார். அத் தேர்தல் தொகுதிகளில் முப்பது வீதம் வரை தமிழ் மக்கள் வசித்தபடியால் தமிழ் மக்களின் முழுமையான வாக்கு களினாலும் முஸ்லீம்களின் குறைந்தளவு வாக்குகளினாலும் கட்சியின் முஸ்லீம் வேட்பாளர் வெற்றியடையக் கூடிய நிலை இருந்தது. ஆனாலும் தூரதிஸ்டவசமாக முஸ்லீம் சமூகம் தமிழ்த் தேசிய அரசியலுக்கு வெளியில் நின்றமையினாலும், எதிர்ப்பு அரசியலுக்கு முஸ்லீம் வேட்பாளர்கள் பழக்கப்படாமையினாலும், சலுகை அரசியலின் கவர்ச்சியினாலும் வெற்றி யடைந்த ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளேயே அரசாங்கத்திற்குத் தாவினர். இந்தப் போக்கு முஸ்லீம்கள் நம்பமுடியாதவர்கள் என்ற கருத்து

நிலையை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வளர்த்தது.

தமிழ் அரசிற்குள் முஸ்லீம் சமூகத்தை எவ்வாறு உள்வாங்குவது தொடர்பாகவும் தந்தை செல்வா தனக்கேயுரிய நெகிழ்ச்சியைக் காட்டினார். தமிழரசுக் கட்சியின் நான்காவது மாநில மாநாடு 1956 ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 17ம், 18ம், 19ம் திகதிகளில் திருகோணமலையில் இடம்பெற்றது. திருமலையாத்திரையின் பின்னரும், காலிமுகத்திடல் சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தின் பின் நரும் இடம்பெற்ற மாநாடாக இருந்தமையினால் ஒரு உணர்ச்சிகர மாநாடாக இருந்தது. மாநாட்டில் நான்கு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அதில் முதலாவது தீர்மானம் “சுயாட்சித் தமிழரசு” ஒன்றை உருவாக்குவது என்ற தீர்மானமாகும். கட்சியின் முஸ்லீம் உறுப்பினர்கள் “சுயாட்சித் தமிழரசும் முஸ்லீம் அரசும்” என மாற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கு இணங்க அத்தீர்மானம் “சுயாட்சித் தமிழரசும் முஸ்லீம் அரசும்” என மாற்றப்பட்டது.

தமிழரசுக் கட்சி மிகுந்த நெகிழ்ச்சியைக் காட்டினாலும் முஸ்லீம் சமூகம் தமிழ்த் தேசிய அரசியலோடு இணைய வில்லை. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அதில் முதலாவது முஸ்லீம் சமூகம் வடக்கு கிழக்கிற கென தனியான அரசியலைக் கட்டியழுப்பாமையாகும். மாறாக முழு இலங்கைக்குமான முஸ்லீம் அரசியலே கட்டியழுப்பப்பட்டது. இதனால் தமிழ்த் தேசிய அரசியல் சார்ந்து நிற்பது தென்னிலங்கை முஸ்லீம்னக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என முஸ்லீம் மக்கள் அஞ்சினர். உண்மையில் தென் னிலங்கை முஸ்லீம் கள் சிங் கள் மக்களுடனும் வடகிழக்கு முஸ்லீம்கள் தமிழ் மக்களுடனும் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளனர். இதற்கேற்ப இரண்டு

அரசியல் தளங்களை கட்டியமுப்பி யிருக்கலாம் மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கும் இது போன்ற நிலை ஏற்பட்டபோது தொண்டமான் மிகக் கவனமாக மலையக மக்களின் அரசியலை உறுதிப்படுத்தினார். வடக்கு - கிழக்கு அரசியல் தனிநாடுவரை செல்லக்கூடியது. மலையக அரசியல் சிங்களப் பிரதேசங்களின் சுற்றிவளைப்புக்குள் இருப்பதால் அவ்வாறு செல்லமுடியாது எனவே மலையகத்திற்கென தனியான அரசியலைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற முடிவினை எடுத்தார். தமிழர் விடுதலைக் கட்டினி உருவாக்கப்பட்டபோது அதன் முப்பெரும் தலைவர்கள் ஒருவராக இருந்தபோதும் பின்னர் அதிலிருந்து விலகினார். ஆனாலும் வடக்கு-கிழக்கு தமிழ் மக்களின் போராட்டத்திற்கான தார்மீக ஆதரவை வழங்குவதற்கு அவர் ஒருபோதும் பின்னின்றது கிடையாது. வடக்கு-கிழக்கில் வாழும் மலையக வம்சாவழித் தமிழர் களையும் அங்குள்ள அரசியலுடன் இணைந்து செல்லுமாறு அறிவுரை கூறினார். ஒருதடவை ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனா பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஜக்கியதேசியக் கட்சிக்கு சார்பாக வடக்குக் கிழக்கில் பிரச்சாரம் செய்யுமாறு கேட்டபோது வடக்கு-கிழக்கு தொடர்பில் எங்களது அரசியல் நிலைப்பாடு அங்குள்ள தமிழ் அரசியலுக்கு சார்பானது என முகத்திலிட்டதாற்போல் பதில் கூறி நிராகரித்தார். தொண்டமான் எடுத்த நிலைப்பாட்டைப்போல முஸ்லீம் தலைவர் களும் எடுத்திருந்தால் நிலைமை வேறாக இருந்திருக்கும்.

இரண்டாவது காரணம் தமிழ்த் தேசிய அரசியலுடன் இணைந்துகொண்டால் எதிர்ப்பு அரசியலுக்கு முஸ்லீம் அரசியலும் தயாராக வேண்டும் ஆனால் முஸ்லீம்களிடம் இந்த அரசியல் கலாச்சாரம் சிறிது கூட வளரவில்லை. அவர்கள்

அரசாங்கத்துடன் இணைந்த அரசியலையே விரும்புகின்றனர். எதிர்க்கட்சி அரசியலுக்கு வரலாற்று ரீதியாக அங்கு இடம் இருக்கவில்லை. தற்போதைய கோத்தா அரசாங்கத்தில் அவர்கள் எதிர்க்கட்சி அரசியலை நடாத்துமாறு பலவந்தமாக நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டுள்ளனர். இந்த நிலை எதிர்கால அரசியல்ப் போக்கில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தலாம்.

மூன்றாவது காரணம் நீண்ட போர் காரணமாக சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் மூஸ்லீம்களை அணைத்துச் செயற்பட்டனர். மூஸ்லீம்களை தனித்துரப்பாக அடையாளப்படுத்த அரசு உளவுப் பிரிவு செயற்பட்டது. என ரணில் ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் அளித்துள்ளார். பல பொருளாதார சலுகைகள் அரசினால் மூஸ்லீம்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. போராட்ததை நக்குவதில் மூஸ்லீம்களின் ஆதரவு அவர்களுக்கு பெரும் உதவியாக இருந்தது. இந்தப் பொருளாதார சலுகைகள் கிழக்கில் மூஸ்லீம்கள் மேலாதிக்கம் செலுத்துவதற்கும் வசதியாக அமைந்தது. கிழக்கில் மூஸ்லீம் அதிகாரிகளின் பலம், மூஸ்லீம் அமைச்சர்களின் பலம், கிழக்கு மாகாணசபை வழங்கிய அதிகாரத்தின் பலம் ஆகிய மூன்றும் இணைந்த நிலையில் கிழக்கின் அதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரை மூஸ்லீம்கள் மேல் நிலைக்கு வந்தனர். தமிழ்த் தேசிய அரசியலுடன் இணைந்தால் இவையெல்லாம் இல்லாது போகும் எனக் கருதுகின்றனர்.

நான்காவது தமிழ்த் தேசிய அரசியலுடன் இணைந்தால் தமது விகிதாசாரம் குறைந்து தாம் அதிகாரமற்றவர்களாகி விடுவோம் என்ற கருத்தும் மூஸ்லீம்களிடம் உள்ளது. கிழக்கு தனித்திருந்தால் தமது வீதாசாரம் கூடுதலாக இருக்கும். வடக்கு - கிழக்கு இணைக்கப்பட்டால் தமது வீதாசாரம் குறைந்து தாம்

பலமற்றவர்களாகி விடுவோம் எனக்கருதுகின்றனர். முஸ்லீம் களுக்கென தனியான அதிகார அலகினை வழங்கினால் இந்த அச்சங்களுக்கு இடமில்லை என்பதை ஏனோ அவர்கள் உணரவில்லை.

ஜந்தாவது கிழக்கில் சிறிய எண்ணிக்கையில்தான் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். மாவட்ட அடிப்படையில் பார்க்கும்போது அம்பாறை மாவட்டத்திலும், திருக்கொண்மலை மாவட்டத்திலும் முஸ்லீம்களே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். இன்னும் சில வருடங்களில் முழு கிழக்கிலும் பெரும் பான்மையாக நாம் வந்துவிடுவோம் எனவே கிழக்கின் அதிகாரம் தங்களிடமே நிலைத்து நிற்கும் என அவர்கள் நினைக்கின்றனர்.

ஆறாவது ஆயுதப் போராட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட வன்முறை நினைவுகளாகும். காத்தான்குடி, ஏறாவூர் பள்ளி வாசல் கொலைகள் தமிழர்கள் மீதான பகையை முஸ்லீம்களிடம் வளர்த்துள்ளது. அதே வேளை வீரமுனைப் படுகொலைகள் திராய்கேணி படுகொலைகள் என்பன முஸ்லீம் மீதான பகையை தமிழர்களிடத்தே வளர்த்துள்ளது.

இதேநேரம் தமிழ் அரசியலும் முஸ்லீம்களின் நிலையை புரிந்து ஜக்கியச் செயற்பாட்டிற்கான வேலைத் திட்டங்களை நகர்த்தியிருக்க வேண்டும். மாறாக இடைவெளியைப் பெருப்பிக்கும் வேலைத்திட்டங்களே முன்னெடுக்கப்பட்டன. “தமிழ்ப்பேசும் மக்கள்” என்ற கோட்பாட்டிற்குள் முஸ்லீம்கள் வராத நிலையிலும், தங்களை ஒரு தேசிய இனமாக அடையாளப் படுத்திய நிலையிலும் ஒரு தாயகத்தில் வாழ்கின்ற இரண்டு தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடாக விவகாரத்தை அனுகியிருக்க வேண்டும். முஸ்லீம்கள் வேண்டின்ற தனி

அதிகார அலகு கோரிக்கை தொடர்பாக நேர்மையாக உரையாடியிருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தமிழ்-முஸ்லீம் உறவினை ஒரு வாழ்வு முறையாக கட்டியெழுப்பியிருக்க வேண்டும். இது எதுவும் நடைபெறவில்லை.

மறு பக்கத்தில் தமிழ்-முஸ்லீம் முரண்பாடு ஆயுதப் போராட்ட காலத்தில் மேலும் வளர்ந்து தீர்க்க முடியாத கட்டத்தை அடைந்தது. அது மாத்திரமல்ல அது ஒரு அதிகாரப் போட்டியாக கிழக்கில் வளர்ந்த போது கிழக்குத் தமிழ் மக்கள் தமிழ்த்தேசிய அரசியலில் விலகும் போக்கும் முனைவிடத் தொடங்கியது. கூந்த தேர்தல் முடிவுகளின் வெளிப்பாடுகள் இதுதான்.

இன்று கிழக்கு மாகாண சபையின் அதிகாரம் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. தமிழ்த்தரப்பு சிங்களக் கட்சிகளுடன் இணைந்தாவது கிழக்கு மாகாண சபையைக் கைப்பற்ற முனைகின்றது. இதற்காக வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு, தமிழ்த் தேசிய அரசியல் என்பவற்றை கைவிடவும் தயாராகி வருகின்றது. இது பெரும் தேசிய வாதத்திற்குள் கிழக்குத் தமிழ் மக்களை கரைக்கும் அபாயத்தை கொண்டுள்ளது என்பதை இச் சக்திகள் உணரவில்லை. முஸ்லீம் எதிர்ப்புணர்வு அவர்களின் கண்களை மறைக்கிறது.

இன்னோர் பக்கத்தில் நீறு பூத்த நெருப்பாக வரலாறு முழுவதும் இருந்த பிரதேச முரண்பாடும் தலைதூக்கியுள்ளது. இதன் மையப்பொருள் வடக்கின் அதிகாரத்தை கிழக்கில் திணிக்க முற்படுகின்றார்கள் என்பதே! பிரதேச முரண்பாடு காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தின் சமமற்ற வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்டது. தந்தை செல்வா இதனை முறியடிக்க இரண்டு அணுகு முறைகளைக் கையாண்டார். ஒன்று கிழக்கில் வடக்குத்

தமிழர்கள் போட்டியிடுவதைத் தவிர்த்து கிழக்குத் தமிழர்களையே போட்டியிட வைத்தார் அங்கு வாழும் வடக்குத் தமிழர்களை கிழக்கு வேட்பாளர்களுக்கு ஆதரவளிக்கச் செய்தார். இரண்டாவது கட்சியின் தலைமைப் பதவியை கிழக்கிற்கும் வழங்கினார். இந்த அனுகுமுறை கணிசமானவுடையைக் கொடுத்தது எனலாம். ஆனாலும் நீண்ட காலத்திற்கு இப்போக்கு நீடிக்கவில்லை. கிழக்குத் தலைவர்கள் பெயரளவில் இருக்க வடக்குத் தமிழர்களே அனைத்தையும் தீர்மானித்தனர். ஆயுதப் போராட்ட காலத்திலும் இது தொடர்ந்தது. இந்தக் கசப்புணர்வு நீடித்திருந்தாலும் தமிழ்த் தேசியத்தின் தேவை இப்போக்கு எழுச்சியடைவதை அடக்கி வைத்திருந்தது. இன்று மூஸ்லீம் முரண்பாட்டை கையாள்வதற்கு தமிழ்த் தேசியத் தலைமை பலவீனமடைந்ததால் “வடக்கின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட கிழக்குத் தலைமை” என்ற கருத்து மேலோாஸ் கத் தொடங்கியுள்ளது.

புற முறண்பாட்டைப் பொறுத்தவரை நிலப்பறிப்புத்தான் முக்கியமானதாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் தொடங்கிய நிலப்பறிப்பு பின்னர் தாயகத்தின் உயிர் மையமாகத் திகழ்ந்த திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் கோலோச்சத் தொடங்கியது. திட்டமிட்ட விவசாயக் குடியேற்றம், சட்டவிரோத விவசாயக் குடியேற்றம், கைத்தொழில் குடியேற்றம், வியாபாரக் குடியேற்றம், மீனவர் குடியேற்றம், புனித பிரதேசக் குடியேற்றம், முப்படைப் பண்ணைகளுக்கான குடியேற்றம் என அனைத்து நிலப்பறிப்பு முறைகளும் திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் பரிசீத்துப் பார்க்கப்பட்டன.

இந்த நிலப் பறிப்பைத் தடுப்பதற் கான போராட்ட முயற்சிகள் எவற்றையும் தமிழ்த் தரப்பு மேற்கொள்ளவில்லை. குறைந்தபட்சம் மொழிப் போராட்டத் திற்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தையும் இதற்கு கொடுக்கவில்லை. கண்ணுக்கு முன் னாலேயே நிலம் பறிபோவதையும் துரித சிங்கள மயமாக்கல் இடம் பெறுவதையும் வெறுமனவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கிழக்குத் தலைமை அதனை முன்னிடுப் பதற்கான வலுவையும் கொடுக்கவில்லை.

இவை எல்லாவற்றினதும் பெறுபேறாக கிழக்கு இன்று தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் இருந்தே விலகிச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தமிழ்த் தேசியத்தின் ஆண்மாவையே சிறைக்கும் இந்த ஆபத்தை தடுத்து நிறுத்துவது எப்படி?

இதுதான் இன்று தமிழ்த் தேசிய சக்திகளிடையே எழும் மிகப் பெரிய கேள்வி?

முன்னர் கவுரியது போல வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பு இன்றேல் தமிழர் தாயகம் இல்லை. தமிழர் தாயகம் இல்லையேல் தமிழ்த்தேசியம் இல்லை. தமிழ்த்தேசியம் இல்லையேல் தமிழ் அரசியலில் அர்த்தம் இல்லை. தமிழ் அரசியலின் யதார்த்த சூழல் இதுதான். பெருந்தேசிய வாதத்திற்கு சிம்ம சொப்பனமாக இருந்ததும் கிழக்கும் இணைந்த தமிழ்த்தேசிய அரசியல்தான். ஆயுதப் போராட்டத்தின் வெற்றிகளுக்கும் கிழக்கு முக்கியமான காரணமாக இருந்தது. தென்னிலாங்கையை முடக்கக்கூடிய ஆற்றல் கிழக்குக்குத்தான் இருந்தது. இதனால் தமிழ்த்தேசிய அரசியலிருந்து கிழக்கைப்பிரிப்பதற்கான சூழ்ச்சிகளில் பெருந்தேசியவாதிகள் வரலாற்று ரீதியாகவே மேற்கொண்டு வந்தனர். சிங்களக் குடியேற்றங்கள், தமிழ் - முஸ்லீம் முரண்பாடு

என்பன இதற்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. இந்தச் செயற்பாடுகளில் பெருந்தேசியவாதிகள் வெற்றி பெற்று வந்தனர் என்றே கூறலாம்.

இன்று மேற்கூறியவற்றின் வளர்ச்சிப்போக்கில் நிரந்தரமாகவே தமிழ்த்தேசிய அரசியலிருந்து கிழக்கு பிரியும் போக்கு காணப்படுகின்றது. சிறீலாங்கா அரசும் பலவழி களினாலும் அதனை ஊக்குவித்து வருகின்றது. துரதிஸ்டைசமாக தமிழ்த்தேசிய சக்திகள் இந்த ஆபத்து விடயத்தில் போதிய கவனத்தைக் குவிக்கவில்லை. தமிழ் அரசியல் கட்சிகளில் வடக்கு-கிழக்கு முகத்தை சற்று வலுவாகக் கொண்டுள்ள தமிழரசுக் கட்சியும் குழம்பத்தொடங்கியுள்ளது. கல்முனையைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவர் மிகவும் கவலையுடன் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார். “சம்பந்தனுக்கு பிறகு கிழக்கு முழுமையாக விலகி விடும்” போகிற போக்கைப் பார்த்தால் இது உண்மை போலவே தெரிகின்றது. இது தான் உண்மை என்றால் இதுவரை கால தமிழ் மக்களின் தியாகங்கள் அனைத்தும் விழவுக்கு இறைத்த நீராகப் போய்விடும்.

தேசிய இனப்பிரச்சினை என்பது அந்த இனத்தின் இருப்புக்கு அச்சுறுத்தலாகும் பிரச்சினையே! வடக்கை விட கிழக்கில் தான் இந்த அச்சுறுத்தல் அதிகமாக இருக்கின்றது. அங்கு தான் சிங்களத்தரப்பாலும், மூஸ்லீம் தரப்பாலும் அச்சுறுத்தல் இருக்கின்றது. இதற்கப்பால் கேந்திர கிடமாக இருப்பதால் இலங்கைத்தீவு மீது அக்கறை கொண்ட வல்லரசு களினாலும் அச்சுறுத்தல் இருக்கின்றது.

வடக்கில் எல்லைப்புற மாவட்டங்களான வவனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் தான் இந்த அச்சுறுத்தல்

இருக்கின்றது. கிழக்குடன் ஒப்பிடும் போது இது குறைவானது எனலாம். எனினும் வெலினுயா பிரதேசத்திலும் வவுனியா வடக்கு பிரதேசத்திலும் இருந்துவரும் அச்சறுத்தல்களை குறைத்து மதிப்பிட முடியாது ஆயினும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் வடக்கைவிட கிழக்கில்தான் தேசிய இனப் பிரச்சினை அதிகம் இருக்கிறது எனக் கவறலாம். ஆனால் தமிழ் அரசியல் கிழக்கை மையம் கொண்டதாக வரலாற்றில் செயற்படவில்லை. வடக்கை மையம் கொண்டதாகத்தான் செயற்பட்டது. இதுவும் கூட பொருத்தமானது எனக் கவற முடியாது, யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டது என்றே கவறலாம். இன்றைய நெருக்கடிகளுக்கு யாழ் மையம் கொண்ட தமிழ் அரசியலும் ஒரு காரணம் எனலாம். மொழிப் பிரச்சினைக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவம் வரலாற்றில் சிங்களக் குடியேற்றப் பிரச்சினைகளுக்கு கொடுக்கப்படவில்லை.

இன்று கிழக்கில் நான்கு நெருக்கடிகள் இருக்கின்றன. இவை நான்கும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டவையாகும் அதில் ஒன்று தமிழ் - முஸ்லீம் முரண்பாடு, இரண்டாவது வடக்கின் அதிகாரத் திணிப்பு, மூன்றாவது சிங்கள ஆக்கிரமிப்பு, நான்காவது இலங்கைத் தீவில் போட்டியிடுகின்ற வல்லரசுகளின் ஆக்கிரமிப்பு இந்த நான்கு நெருக்கடிகளுக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் தீர்வு காண்கின்ற போதுதான் கிழக்கை தமிழ்த் தேசிய அரசியலுடன் தொடர்ச்சியாக வைத்துக் கொள்ள முடியும்.

இதில் முதலாவதாகவுள்ள தமிழ்-முஸ்லீம் முரண் பாட்டைப் பார்ப்போம். இந்த முரண்பாட்டிற்கு தீர்வு கண்டால் ஏனைய நெருக்கடிகளுக்கும் தீர்வு காண்பது இலகுவாக இருக்கும். இதற்கு இதுதொடர்பான அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் தளிவும் உடன் பாடும் இருக்க வேண்டும். அந் த

அடிப்படைக்கோட்பாடு இரண்டு விடயங்களை முக்கிய மாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஒன்று வடக்கு - கிழக்கு முஸ்லீம் மக்களினதும் தாயகமாகும். இரண்டாவது தமிழ் முஸ்லீம் முரண்பாடு என்பது ஒரே தாயகத்தில் வாழும் இரண்டு தேசிய இனங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடாகும். இந்த அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் மனீதியான உடன்பாடு ஏற்பட்டால்தான் முரண்பாட்டுடன் தொப்பான ஏனைய விடயங்களைச் சமூகமாக கையாள முடியும்.

தந்தை சௌல்வா 1949ம் ஆண்டு தமிழரசுக் கட்சியின் அங்குராப்பணக் கூட்டத்தில் சுற்றியது போல முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ் மக்களுடன் இணைந்து வாழ விரும்புகிறார்களா? அல்லது சிங்கள மக்களுடன் இணைந்து வாழ விரும்பு கிறார்களா? அல்லது தனியாக இருக்க விரும்புகிறார்களா? என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை அவர்களிடமேயே இருக்க வேண்டும். தமிழ்த் தரப்பு அதைத் தீர்மானிக்க முடியாது. முஸ்லீம் மக்கள் தனியான தேசிய இனமாக தங்களை அடையாளப்படுத்துகின்ற நிலையில் வடக்கு கிழக்கில் தங்களுக்கென தனியான அதிகாரங்களைக் கோருகின்ற உரிமை அவர்களுக்குண்டு. அவ்வாறு அவர்கள் கோருகின்ற போது அதனை சாதகமாக பரிசீலிக்க தமிழ்த்தரப்பு தயங்கக் கூடாது. ஏற்கனவே தமிழரசுக் கட்சி 1956இலும், ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி போன்ற ஆயுத அமைப்புக்கள் ஆயுதப் போராட்ட காலத்திலும் தனி அதிகார அலகுக் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. விடுதலைப் புலிகள் மட்டும் தமிழ் ஈழத்தில் முஸ்லீம் மக்களை எவ்வாறு உள்வாங்குவது என்பதை நாம் இன்னமும் தீர்மானிக்க வில்லை. காலம் வரும் போது தீர்மானிப் போம் எனக்

சுவரியிருந்தனர். ஆனால் அதிகார அலகை எதிர்ப்பதாக எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூறவில்லை.

நீண்ட கால அடிப்படையில் இவ்வாறு தீர்வுகளைக் கூறினாலும் அன்றாட நெருக்கடிகள் தான் இன்று முன்னிலை வகிக்க முயல்கின்றன. அதில் முதலாவது கிழக்கு மாகாண சபையில் யார் ஆதிக்கம் செலுத்துவது என்ற பிரச்சினையாகும் இது விடயத்தில் மனமொத்த உடன்பாட்டிற்கு இருதரப்பும் செல்வது நல்லது. அரைவாசிப் பதவிக்காலத்திற்கு முதலமைச்சர் பதவியை தமிழ்த் தரப்பு வகிப்பது என்றும் மீதி அரைவாசிப் பதவிக் காலத்தை மூஸ்லீம் தரப்பு வகிப்பது என்றும் முடிவுக்கு வரலாம். கடந்த தடவை கூட்டமைப்பும், மூஸ்லீம் காங்கிரஸும் இது மாதிரியான எழுத்து மூல உடன்பாட்டிற்கு சென்றிருந்தால் இன்றைய நெருக்கடிகளை பெருமளவிற்கு தவித்திருக்கலாம். இது விடயத்தில் கனவான் உடன்படிக்கை மட்டும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அதில் என்ன விடயங்கள் அடங்கியிருந்தன பற்றி எவருக்கும் தெரியாது.

கிழக்கு மாகாண சபை விடயத்தில் சிங்களத் தரப்புடன் இணைந்தவாறு ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற போக்குத்தான் இன்று வளர்ந்திருக்கின்றது. அது மிகவும் ஆபத் தான் அனுகுமுறையாகும். இது பெருந் தேசிய வாதத்திற்குள் கிழக்கு தமிழ் மக்களை கரைப்பதிலேயே முடிவடையும். இதனால் எத்தகைய முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் மூஸ்லீம் களுடன் ஒரு உடன் பாட்டிற்குச் செல் வதே பாதுகாப்பானதாக அமையும். பதவிகளை பங்கிடுவது தொடர்பாக ஒரு எழுத்துமூல உடன்படிக்கைக்கு செல்லலாம். இது விடயத்தில் மூஸ்லீம் தரப்பும் வடக்கு தமிழர் களுக்கு! கிழக்கு

முஸ்லீம்களுக்கு! என்ற அரசியல் நிலைப்பாட்டைக் கைவிட்டு சமத்துவமான உடன்பாட்டிற்கு செல்வது ஆரோக்கியமானது.

அடுத்த விடயம் வளங் களைப் பங் கிடல் என்ற பிரச்சினையாகும். இது விடயத்தில் ஒரு தரப்பை மற்றைய தரப்பு வெட்டிவிடுதல் என்ற அனுகுமுறையைக் கைவிடவேண்டும். ஒரு சமூகத்தை ஏமாற்றி இன்னோர் சமூகம் வாழுதல் என்பது குறுகியகாலத்தில் வெற்றியைக் கொடுக்கலாம். ஆனால் நீண்ட கால நோக்கில் சிந்தித்தால் இரு தரப்பையும் அழிவிற்கே ஓட்டுச் செல்லும். எனவே இது விடயத்தில் இரு சமூகத்து கல்வியாளர் களையும் உள்ளடக்கிய ஆலோசனைக் குழு ஒன்றை உருவாக்கி அதன் மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயற்சிப்பதே நல்லது.

தமிழ்த்தரப்பும், முஸ்லீம் தரப்பும் ஒருங்கிணைந்த அரசியலுக்கு செல்வது என்றால் இரு சமூகத்திலும் பல மாற்றங்கள் தேவை. முஸ்லீம் தரப்பு வடக்கு - கிழக்கிற்கென தனியான அரசியலைப் பின்பற்றுவதற்கு தயாராக வேண்டும். தவிர ஆனாம் கட்சி அரசியலை கைவிட்டு ஒரு எதிர்க்கட்சி அரசியலுக்கும் தயாராக வேண்டும். அதே வேளை தமிழ்த் தரப்பும் தமது மேலாதிக்க அரசியலைக் கைவிட்டு முன்னர் கூறியது போல வடக்கு-கிழக்கு முஸ்லீம்களினதும் தாயகம், முஸ்லீம்கள் ஒரு தனியான தேசிய இனம் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு விவகாரங்களைக் கையாள வேண்டும். இது விடயத்தில் பெரிய அவசரங்களைக் காட்டத் தேவையில்லை. மாற்றங்கள் உடனடியாக வராது. சிறிது சிறிதாகத் தான் வரும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு மாற்றங்களை நோக்கி நகர வேண்டும். தமிழ்-முஸ்லீம் உறவு என்பது அரசியல் ரீதியாக மட்டும் காட்டப்படுவது பெரிய பயன்களைத் தராது. அது வாழ்வு முறையாகவும்

மாறுவேண்டும்.

இரண்டாவது நெருக்கடியான வடக்கின் அதிகாரத் திணிப்பினை பொறுத்தவரை வடக்குத் தமிழர்கள் தான் இதில் அதிக அக்கறை காட்ட வேண்டும். அக முரண்பாடுகளைப் பொறுத்தவரை ஒடுக்கும் தரப்பு எனக் கருதப்படுபவர்கள் முன் மாதிரியை காட்டவேண்டும். வடக்கின் அதிகாரம் திணிக்கப்பட்டதால் கிழக்கில் ஒரு சுயமான தலைமை உருவாக முடியவில்லை. வடக்கில் தங்கியிருக்கின்ற தலைமையே உருவானது. கிழக்கில் வேட்பாளர்களை நியமிக்கும் போது ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களை நியமிப்பதற்குப் பதிலாக தங்களுக்கு எடுபிடிகளாக இருக்கக் கூடியவர்களையே வடக்குத் தலைமை நியமித்தது என்ற குற்றச்சாட்டு கிழக்கின் முன் னேறிய பிரிவினர் களினால் முன்வைக் கப்படுகிறது. கிழக்கின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் கிழக்கு விவகாரம் தொடர்பாக தலைமையைச் தட்டிக் கேட்பதற்குப் பதிலாக தமது பதவிகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு தலைமைக்குத் தாளம் போடுபவர்களாகவே இருந்தார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டும் முன்வைக்கப் படுகின்றது.

கிழக்கில் சுயமான தலைமை இல்லாததினால் ஏற்பட்ட தீங்கு கிழக்கு ஆக்கிரமிப்புக்களின் போது மௌனமாக இருந்தமையாகும். கிழக்கில் குறிப்பாக திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டபோது விணைத்திறனுடனான எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் எவ்வும் முன் னெடுக்கப்படவில்லை. அவ்வாறு எடுத்திருந்தால் குடியேற்றங்களின் வீச்சைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கலாம். இந்த விவகாரத்தில் தமிழ்த்தேசியத் தலைமையும் எதுவும் செய்ய

வில்லை. கிழக்குத் தலைமையும் எதுவும் செய்யவில்லை.

இது விடயத்தில் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு என்பது ஒரு அரசியல் கோசமல்ல. அது ஒரு வாழ்வு முறை. அந்த வாழ்வு முறை போதியளவு கட்டியெழுப்பப்படவில்லை. பண்பாட்டுத் தளத்தில் இவை கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தால் பிரதேச முரண்பாடுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம். பண்பாட்டு அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களான் கலாநிதி சிதம்பரநாதன், கலாநிதி ஜய்சங்கர் பேராசிரியர் மௌனகுரு போன்றோர் இது விடயத்தில் அதிக அக்கறை காட்டுவது நல்லது.

மூன்றாவது நெருக்கடி சிங்கள ஆக்கிரமிப்புக்கள். இது சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து கிழக்கில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக இருத்தலை அழித்தல் என்பது சிங்கள அரசின் இலக்காக இருப்பதால் சிங்கள அரசு சகல வழிகளினாலும் தொடர்ந்தும் இதனைச் செய்துகொண்டேயிருக்கும். இன்று சிங்களக் குடியேற்றங்கள் கிழக்கில் பெருமளவிற்கு முற்றுப்பெற்ற நிலையில் கலாசாரத் தளத்தில் இன அழிப்பு முடுக்கிவிடப் பட்டுள்ளது. இதன் விளைவுதான் தொல்லியல் விவகாரங்களுக்கான கிழக்குச் செயலனி. இது ஒரு பச்சை ஆக்கிரமிப்பு.

தமிழ் பேசும் மக்கள் பொரும்பான்மையாக வசிக்கும் ஒரு மாகாணத்தில் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் எவரும் செயலனியில் இல்லாமல் இவ் ஆக்கிரமிப்பு முடுக்கிவிடப் பட்டுள்ளது. தமிழ் முஸ்லீம் கல்வியாளர்களும் இணைக்கப் படவில்லை. கிழக்கின் முக்கிய பல்கலைக்கழகங்களான கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், தென் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் என்பனவும் இணைக்கப்படவில்லை. செயலனியில் உள்ள

பெளத்து பிக்கு ஒருவர் தமிழ் மக்களது விவசாயத்தையே தடுக்கும் அளவிற்கு நிலமை மோசமகியுள்ளது.

தூரதிஸ்டவசமாக இதற்கான எதிர்ப்புக் குரல்கள் கிழக்கில் போதியளவு எழுச் சியடையவில்லை. ஒரு சில எதிர்ப்பு அறிக்கைகளுடன் அவை அடங்கி விட்டன. இதனை முகம் கொள்வதற்கு முழு உலக சமூகமும் இணைந்த பரவாலான வேலைத்திட்டம் தேவை. கிழக்குத்தமிழர்கள், வடக்குத் தமிழர்கள் மலையகத் தமிழர்கள் உலகத் தமிழர்கள் இதற்காக அணி திரட்டப்பட வேண்டும். சிங்கள முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகள் உட்பட உலகங்கும் வாழும் முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளையும் அணி திரட்டப்பட வேண்டும். இவையெல்லா வற்றிற்கும் முதல் நிபந்தனை கிழக்குத் தமிழர்களை இதற்கு அணி திரட்டுவது தான். கிழக்குத் தமிழர்கள் இதற்குத் தயாராக இல்லாதபோது ஏனையவர்கள் இதற்கு தயாராக வருவார்கள் எனக் கவற முடியாது.

ஆனால் கிழக்கின் தூரதிஸ்டம் இது தொட்பாக போதிய விழிப்பு அங்கு உருவாகவில்லை. குறிப்பாக முன்னேறிய பிரிவினரின் அக்கறை குறைவு. இந்த அக்கறைக் குறைவு இந்த விவகாரத்தில் மட்டுமல்ல அனைத்து விவகாரங்களிலும் தொடர்கின்றது. திருக்கோவில் வட்ட மடு காணிப்பிரச்சினையின் போது நீதிமன்றங்களில் அப்பிரதேசத்திலுள்ள அனைத்து மூஸ்லீம் சட்டத்தரணிகளும் சமூகம் கொடுப்பார். ஆனால் கிழக்குத் தமிழ் ச் சட்டத் தரணிகள் எவரும் வருவதில்லை.

கொழும்பிலிருந்து தான் தமிழ்ச்சட்டத்தரணிகள் வரவேண்டிய நிலை உள்ளது.

உள்ளூர் மட்டத்தில் போதிய விழிப்பு இல்லாமல் வெளியூர் மட்டத்தில் விழிப்பு வரும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. தமிழ் அரசியலில் மரபு ரீதியாகவே மக்கள் பங்கேற்பு அரசியல் இல்லாமை. என்ற குறைபாடே இதற்கு காரணமாகவுள்ளது. முஸ்லீம் தேசியம் ஒரு பண்பாட்டுத் தேசியமாக இருப்பதால் அது ஒரு வாழ்வு முறையாக உள்ளது. தமிழ்த் தேசியம் ஒரு வாழ்வு முறையாக இன்னமும் வளரவில்லை.

கிழக்கின் தொல்லியல் ஆக்கிரமிப்பை தமிழ் மக்கள் மட்டும் எதிர் நிலையெடுத்து வெற்றி கொள்ள முடியாது. முஸ்லீம் தரப்பையும் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த ஆக்கிரமிப்பினால் முஸ்லீம் மக்களும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். ஏன் பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் கிழக்குத் தமிழ் மக்களும், முஸ்லீம் மக்களும் இணைந்து செயற்பட்டிருந்தால் கிழக்கின் சிங்களக் குடியேற்றங்களைக்கூட தடுத்திருக்க முடியும் கிழக்கின் விவகாரம் அப்பம் பங்கிட்ட குரங்கின் கதையாகப் போனமைக்கு இரு தரப்புமே காரணம்.

நான் காவது வல்லரசுகளின் ஆக்கிரமிப்பு. இந்த விவகாரத்தினால் திருகோணமலை மாவட்டமே அதிகம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. திருகோணமலை துறைமுகம் உலகின் இயற்கைத்துறை முகமாகவும், கேந்திர பிரதேசமாகவும் இருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும். இந்த ஆக்கிரமிப்புக்கள் தமிழ் மக்களுக்கும் முஸ்லீம் மக்களுக்கும் பாதிப்புத் தராமல் இருப்பதற்கு இரு சமூகங்களும் இணைந்த கூட்டுச் செயற்பாடு தேவை.

மொத்தத்தில் கிழக்கில் பல பணிகள் காத்திருக்கின்றன. இந்தப் பணிகளை ஆற்றாவிட்டால் கிழக்கு தமிழருக்கும் மிஞ்சப் போவதில்லை முஸ்லீம் மக்களுக்கும் மிஞ்சப் போவதில்லை.

தெவரை வெள்வந்த நூல்கள்

- நல்லினங்கக் பொறிமுறைகள் தொடர்பான கலந்தாலோசனைச் செயலணியின் அறிக்கையும் தமிழ் மக்களும். -

சி.அ.யோதிலிங்கம்

- இந்தியாவும் தமிழ் மக்களும். - சி.அ.யோதிலிங்கம்
- நினைவுகூர்தல் - 2017 - நிலாந்தன்
- “தமிழ் அரசியலின் இலக்கும் வழிவரைபடமும்” சி.அ.யோதிலிங்கம்
- மோடியின் இலங்கைப் பயணமும் மலையகமும்.

சி.அ.யோதிலிங்கம்

- இந்து சமுத்திரமும் சீனாவும். - கலாநிதி.கே.ரீ.கணேசலிங்கம்
- வட - கிழக்கு இணைப்பும் மூஸ்லீம் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
- இனப்பிரச்சிகைத் தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள். -

சி.அ.யோதிலிங்கம்

- சமுத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு - 1883 தொடக்கம் 1968 வரை செருக்க குறிப்புக்கள்) பாகம் - 01 - சி.அ.யோதிலிங்கம்

- வட கொரியாவும் சர்வதேச அரசியலும்

கலாநிதி. கே.ரீ. கணேசலிங்கம்

- இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் தமிழ் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
- மலையக மக்களின் அடையாளம் எது? - சி.அ.யோதிலிங்கம்
- சமுத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்டங்கள் -

சி.அ.யோதிலிங்கம்

- 2009 இற்குப் பின்னரான தமிழ் இராஜதந்திரம் - நிலாந்தன்

- தமிழ்த் தேசியம்! நெருக்கடிகளும், வாய்ப்புக்களும்

சி.அ.யோதிலிங்கம்

- கன்னியாவைப் பாதுகாப்போம் - சி.த. காண்ஸென்,

சி.கமலகாந்தன், சி.அ.யோதிலிங்கம்

- இளைய தலைமுறைகளுக்கு ஞாபகங்களை கடத்துங்கள்

- நிலாந்தன்

- மலையக அரசியல் வரலாற்று வளர்ச்சியும் முன்நகர்த்த வேண்டிய பணிகளும்

- சி. அ. யோதிலிங்கம்

- புதிய அரசியல் கலாச்சாரமே இன்றைய தேவை - சி.அ.யோதிலிங்கம்

- தமிழ்மொழி புறக்கணிப்புக்கு வயது - 64 - சி.அ.யோதிலிங்கம்